

Виходить у Львові щодня (крім неділь і гр. кат. свят) о 5-ій годині по полудні.

Редакція і
Адміністрація: уліця
Чарneckого ч. 12.

Письма приймають ся
лиш франковані.

Рукописи звертають ся
лиш на окреме жадане
і за вложенем оплати
почтової.

Реклямації незапеча-
тані вільні від оплати
почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівської“.

Передплата у Львові
в агенції дневників
пасажа Гавемана ч. 9 і
в п. к. Староствах на
провінції:

на цілий рік К 4-80
на пів року „ 2-40
на чверть року „ 1-20
місячно . . . „ —40

Поодинокое число 2 с.
З почтовою пере-
силкою:

на цілий рік К 10-80
на пів року „ 5-40
на чверть року „ 2-70
місячно . . . „ —90

Поодинокое число 6 с.

Вісти політичні.

(З угорського сойму. — Відносини в полудневій Африці. — Справа венецельська).

На вчерашнім засіданню угорського сойму вела ся дальше дискусія над військовим предложенем. При кінці засідання президент палати гр. Апоній повідомив, що президент міністрів Сель зложив письменно внесенне о продовжене засідань сойму о одну годину на час дискусії над військовими предложеннями.

Англійський міністер колоній Чемберлен обїздить від довшого часу нові англійські колонії в полудневій Африці і розглядає відносини на місці. Головною цілю его подорожи є настроїти нових підданих Англії лояльно супротив побідителя. Чи він ся цілю подорожи досягне, зачинають сумнівати ся, бо як Англія поступала перед війною, в часі війни, при і безпосередно по заключеню мира, так само поступає тепер, не сповняючи основних постанов мирового договора між Англією а Бурами. Меморіялами і устно Бури нераз пригадували Чемберленови деякі точки мирового договора, але Чемберлен не звертає на все те уваги і збуває бурські депутації увагою, що насамперед Бури мусять показати, що заслугоють собі на любов і опіку Англії, що свою лояльність

розуміють поважно. Невдоволене між Бурами вибухло отверто оногди в часі конференції Девета і інших 40 „скрайних“ Бурів з Чемберленом. Конференція тревала добрі дві години. Девет отверто закинув Чемберленови, що англійське правительство зломиле условия мира. На тій конференції предложено міністрови адресу, котра вичисляє дуже багато жалоб і висказує переконане, що адміністрація Ораїї хоче на край накинати фінансові тягарі, котрі его зруйнують. Чемберлен відповів, що адреса вичисляє багато видуманих надужить і неоправданих закидів. В поступованю правительства нема нічого такого, що нарушувало би услівя мира. Як Бури можуть о тім говорити, що правительство не відносить ся до них симпатично, коли правительство працює і дає мільони, аби в краю перевести реформи? Чемберлен заперечив, що наложені на Ораїю тягарі суть руйнуючі. Колиж Бури дальше ведуть політику невдоволеня, то було би безцільне обіщувати дарунками народ, котрий вже доси дістав такі великі дарунки без одного слова подяки. На те Християн Девет відповів, що співділане є неможливе так довго, як довго народ Бурів заступають Піт Девет і Християн Бота. Він сам не спічне так довго, аж викличе революції, але не узброєної, тільки революції агітації і невдоволеня против правительства.

Переговори з державами вів в імени Венецелі консуль Американської Унії в Каракасі, Бовен. Ті переговори не довели до результату, бо Бовен не хотів узнати заведених домагань держав. Супротив того держави знов звернули ся до президента Рузвельта з просьбою, аби він обняв уряд судії. Рузвельт однак не прийняв тої гідности, бо не хотів полагоджувати справи без Бовена. Супротив того справа буде віддана мировому суду в Газі. Відіслане справи до мирового суду в Газі буде на всякий случай побідю тактики Бовена і Кастра, котрі хитрощами і крутарством старались проволічи порішене і справу заблагнати. Коли справа відійде до мирового суду в Газі, то перед зібранем судіїв мусять бути знесена блокада Венецелі, яко перше услівя угоди, віддаючої справу перед згаданий суд. Через знесенне блокади Венецелі знов одержить свободу рухів, а о се головно розходилось Кастрови. Блокада вже вичерпала засоби живности і угля столиці. Як блокада не допустить транспортів з углем, то завтра стануть всі електричні заведеня міста і помпи, котрі заосмотрують місто водою. Правительство віднеслось до Вашингтону з просьбою, аби американське правительство вистаралось о знесенне блокади для кораблів з углем.

2)

УАНГ-МІНГ-ТСЕ.

Хінські повісти.

(З польського — В. Серошевського)

Через тихе, залите сонцем, виложено гладкими плитами подвіре вивів їх за ворота. Линово плила в віддаленю жовта Та-Шуей-Хі, стиснена в сильні греблі, а довкола стали в сонці вкриті цвітими поля і гаї; білі, численні як звїзди фанзи крили ся в воєкій зелени, всюди блищала сіть благодатних каналів. І лиш тут і там з гушавини куців, зпід сувоїв лїявів і блющу, сторчали подерті, змиршавілі опоки — памятки давної минувшини.

Очи людські з радостю блукали по тихій, плодовиїтій, пильно управлюваній околиці.

По повероті упали знов на лиця перед престолом предків.

Пахощі і сьвічки допалили ся. Жінки винесли стіл з комнати, переповненої запахом кадила, на ганок, де висунений наперед окап даху, опертий на легких, деревляних стовпах, кидав холодну тїнь. Родина обїдала стіл, і не сїшачи ся, почала споживати овочі і страви жертвенні. Під конець, коли пили гріту рижеву горівку і мав на столі появити ся чай, потрясли воздухом сильні звуки гонгу¹⁾. Уанг зачудований, обернув голову в сторону

¹⁾ гонг, інструмент з металевої бляхи, загнатої на подобу миски.

жовтої пагоди будийської, але голос летів не звідтам.

— То із збірного дому, отче! — спокійно сказав А-Пе.

— Із збірного дому? Щож би могло стати ся? Чи приїхав рільничий інспектор?

— А може театр? — крикнули діти.

— О, ні, не такий був удар!

Знов сильні металеві звуки перелетіли над доляною. На лицях Уангів появил ся неспкій. Лише І-По був урадований, бо збудила ся в нїм надія, що отець позволит ему вложити довгий, синїй кафтан сьвяточний і возьме его з собою. Мужчини, при помочи женщин, перебирали ся до виходу, а гонг гудів і скликував заедно мешканців.

Збірний дїм представляв велике подвіре, виложено гладкими плитами і огорожене високим муром. Вдовж стїн ішли ганки, піднесені над землею на висоту чоловіка, накриті тяжким, рогатим поливаним дахом, на деревляних стовпах. Обширні сходи вели на піднесенне. Ганок напротив входу був обширнійший і низший, так що з сусідних дуже добре було видко, що там діяло ся. Там в слотливі дні відбували ся торги і наради, давали ся театральні представлення, коли до села приїздили вандрівні актори.

Саля мала стїни, виложені хорошими, поливаними плитами з блїдо-голубої порцеляни, з синїми написами головних хінських прав:

„Почитай вітця твого і матір твою“.

„Не убивай, не кради, не складай ложного сьвідцтва“.

„Не пожадай жени ближнього твого, ні поля, котре належить до інших“.

Дальше ішли виїмки з старинних мудреців:

„Почитайте богів ваших в тишині духа вашого і вистерігайте ся релїгій голосних, бо они ведуть до забурень“.

„Хто живе без праці, той примушує умирати з голоду ближніх“.

„Нїхто не зазнає спокою і щастя побіч плачущих“.

По дорозі Уанги стрічали багато сусідів, що ішли в ту саму сторону, витали ся з ними, потрясаючи вічливо затиснені кулаки і складаючи глибоке поклони, або подаючи собі руки. Всі були трохи збентежені і зацікавлені.

— Чїнь, чїнь! Що такого?

— Може нові прикази від віцекороля?

В збірнім домі гуділо, як в ули, селяни товпою обїдали ступні, заповнили ганки і подвіре. Всі они були з походження Уангами; отже були Уанг-Юо, Уанг-Сі, Уанг-Мінг, Уанг-Тсонг і інші. Всі мали яксь спільні позначки в руках, в лицях і всі знали ся. На головнім підвищеню побіч янг-йо (війта) стояв приїзжий у вигнутім літнім капелюсі, з гузиком ученого. Зібрані пізнали відразу, що й він також єсть Уангом.

— Уанг-Ченг-Лін-Лі... Син старого Лі — шептали в товпі.

Старий Лі стояв недалеко, окружений дітьми. Величезний рижевий капелюх кидав не вусате лице старця прозрачну тїнь. Очи его гляділи строго на війта і ученого сина. Той

Н О В И Н К И.

Львів дня 10-го лютого 1903.

— **Іменована.** П. Міністер скарбу іменував інспектора податкового Йосафата Старкевича, старшим інспектором податковим в окрузі галицької крайової дирекції скарбу.

— **Отворенє уряду поштового в Кривім.** З днем 1 лютого 1903 увійде в жите ц. к. уряд поштовий на залізничній діврци в Кривім (повіт Бережани) із звичайним обсягом діланя. Місцевий округ доручень нового уряду поштового становити буде громада і двірський обшар Криве, а замісцевий оселя Йосифівка (віддалене 4-5 км.) і обшари двірські Кальне (віддалене 6-5 км.), Щепанів (віддалене 3-5 км.) і Теляче (віддалене 6-5 км.) Уряд поштовий в Кривім полученний буде з сїтню поштовою через поїзди залізничні ч. 3311, 3312, 3313 і 3314/3316 на лінії Стрий-Тернопіль і вимінювати має послики збірні з амбулянсами ч. 530 і 531 в обох напрямках.

— **Величаву церкву** розпочне певдзові будувати місто Богородчани після плянів п. В. Нагірного. Буде се будова византийського стилю з пягма копулами, після взору церкви князя Володимира Великого в Києві, а звеличана буде славним іконостасом із Скита Манявського, вельми цінним і артистичним пам'ятником штуки з XVII віка.

— **Публична галя авиційна** в пасажи Миколаша у Львові вже отворена, лише не зовсім ще упорядкована, тому висага предметів пізнала ся. Та мимо сега надіслано вже багато різних предметів як артистичних: меблі, образи і т. ин., так предметів до щоденного ужитку: строї, футра і т. ин. Перша ліцитація відбуде ся ві второк дня 10 с. м. о 3 год. пополудни. Вступ вільний, але на місця резервовані вступ лише за білетами, які можна одержати в канцелярії. Цінні річи можна буде оглядати вже в понеділок в виставовій сали. Поки-що ліцитації будуть відбувати ся раз в тиждень.

— **Кути погоріли.** З Кут наспіла вість, що в неділю по полудни вибух там огонь, від которого згоріло 370 будинків приватних, уряд громадський і женська шксла. Шкода виносить около 700 000

кор. Причиною огню було неосторожне обходженє ся з огнем.

— **Напад.** Оногди около 8 години вечером вертав механік залізничний п. Кароль Лігнар улицею Пільною домів. При сьвітлі ліхтарні побачив він двох молодих хлопаків, що несли річи очевидно комує вкрадені, а за ними шов якийсь старший чоловік. Лігнар шов за ними, гадаючи, що деє по дорозі стрітять поліціяня, але коли тоті люди пустили ся в поле, а поліціяня не було видко, Лігнар вернув назад. Тоді той старший чоловік підбіг до него і якимсь зелізом вдарив его так сизько в голову, що его обдила кров і він впав на землю. Незнакомий хотів ще другий раз вдарити Лігнара, але той тимчасом добув револьвера і стріляв до нацагвизка, котрий лиш крикнув і разом з тамтими двома злодіями шев серед темноти.

— **Огні.** В Бориславі знов горіло. В неділю рано вибух огонь на Потоці в копальні „Товариства для промислу нафтового“. Згоріло кілька будинків копальні. Причини огню докладно не знати. — В Білаках, припалезних до Ваневич під Самбором вибух в ночи огонь в домі Федя Біляка. Згоріло ціле обійсьє, одна корова і одна безрога. Дітей лиш з трудом виратували родичі, але самі так при тім попекли ся, що обое лежать тепер в шпиталях в Самборі і єсть лиш слаба надія, що будуть жити. Шкода виносить 2000 К, а була обезпечена на 550 кор.

— **Товариство „Труд“ у Львові** (Рипок 39) з уваги на приближающий ся сезон збільшило персонал своїх робігень добірними фаховими робітниками, так, що буде в можности виконати як найлучше всі замовленя на час. Поручаємо прете наші робітні ласкавій памяти наших Ви. Пань і надіємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітні в виготовленю весільних виправ від найскромніших до найвиставіиших по уміркованій ціні. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний курс гафтів, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Виписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кожного дня з вїтком неділь і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекція*

Господарство, промисл, торговля, гігієна і вихованє.

Ради господарскі.

— **Управа люцерни (III).** Иноді домішують до люцерни ще й трохи червоної конюшини, а то ддятого, щоби конюшина, ко-либ люцерна була за рідка, хоронила єї від бурянів. Ддятого що насіне люцерни єсть дрібньке, треба по засіяню заволочити легкою бороною. Ще й то треба памятати, щоби на насіне брати що найбільше дволітне зерно. Насіне повинно бути або ясно-жовте або ясно-брунатне; з темно-брунатного кїльчить ся ледви 30 процент, підчас коли з ясно-брунатного або жовтого кїльчить ся 90 зерен на сто. Зерно люцерни втягає иноді дуже трудно в себе воду і тому не борзо кїльчить ся; ддя того треба его иноді терти з мїлким але острым піском подібно як насіне конюшини, щоби він порисував зерно і оно могло тим легше натягнути води. Люцернові поля треба під осінь і з весни зрошити острими боровами а на зиму потрясти обірником або ще ліпше компостом або також помастити поцелом. Люцерну косить ся на зеленю пашу і можна косити вже на 8 до 10 днів скорше як червону конюшину, иноді вже з початком мая. Косити треба на пашу і на сіно, заким ще зачинає цвистити, бо в противнім случая біла єї тверднуть. Коли косить ся на сіно, то лишає ся єї на покосах; часто єї обертати не можна, бо листє на нїй кришуть ся так само як на конюшині. В першім році можна конюшину косити два рази, в другім році в холоднійших сторонах 3 до 4 а в теплих 5 разів, в пізнійших роках дає щораз менше паші. На легкі грунти гумусові або пісковаті надає ся дуже добре люцерна пісковата, котра єсть трошки менша як люцерна звичайна. Цьвіт звичайної люцерни єсть синявий або фіолетний, а пісковатой люцерни може бути жовтий, жовтаво-зелений, синявий або фіолетний. Она має яка паша таку саму вартість як звичайна люцерна, але росте слабше і в першім році можна єї косити лиш раз, пізнійше два, рідко три рази.

дав знак, щоби присутні втихомирили ся, розвинув сувій жовтого паперу і читав:

„О, Небо безконечно голубе! Нема нічого, чого би ти не утулило в своїх обіймах. Небо і Земля злучені посередством Чоловіка. У всесвітї єдність... І все, що постває, стрічає ласкавим поглядом змій Льон-І-Жень, котрому імя... Прихильність. Але коли Небо і Земля знасилувані, виступає наслідок Інга і Янга і серця людські терплять. Богато разів народи Пей і народи Сі в темноті свого варварства, глибини своєї нужди просягали руки до Сонця, спонукані голодом і жадобою, нападали на лагідних синів Неба, люблячих працю. Научені досвідом, аби ошадити кров і сльози, богдохани Кванг Сі вибудовали мур високий довкола Огородів Шастя і Могил Вітців... Нині знов прийшли Жаждучі Крови... Пехай Діти Сонця приготувлять свої очи до плачу, а серця на домовини ддя Передчасно Померших. Нехай в годині нещастя збудуть ся в них великий дух старих героїв“...

Нарід, що слухав з великою увагою в мовчаню, нагле зашумів:

— Що стало ся?

— Звідки указ? Ви не чули?

— Певне знов то само, що два роки тому в Се Чуані... Будемо платити!...

— Ой, ті християни! Хвильки не посидять спокійно!

— Я чув, що в Кія Чав забрано землю рільникам... Кажуть навіть, що побурено гроби і викинено кости померших...

Приїзжий, що блискучими очима споглядав на розворушені товпи, підніє руку.

Говорив про забрані чужинцями копальні вугля в Шан Сі, де тисячі літ тисячі бідолах копало паливо і жило з его продажі; говорив про велику чужинецьку печ до топлення веліза в провінції Хо-Нан, котра пожерла тисячі малих печий доохреетних ковалів; говорив про залізницю, що позбавляють праці дви-

гарів; про ріки і канали, що як непотрібні будуть занедбані і перестануть зрошувати поля... Говорив про хитрієсь і жорстокієсь білих, про їх варварство і страшенну темноту... Згадав, як трийцять літ тому Англіїці і Французи зрабували літну палату Богдохана, як знищили, подерли дорогі матерії, котрих не могли забрати, порубали чудесну обставу, потовкли порцелянову посуду і вироби з теракоти, що „жовніри по коліна бродили в скаралупах творів наших великих артистів“. Згадав про опіум, котре Англіїці силою ввели до краю, про землю загарбану недавно Німеччиною, про насильства, яких допускають ся в парках на хінських жєнщинах чужі моряки.

Товпа знала про те все з книжок, з оповідань і чим раз голоснійше шуміла.

Говорив про чужих сьвященників, котрі говорять про мир і любов, а ведуть за собою вояків, котрі не шанують чужих обичаїв, а примушують шанувати свої; котрі дають притулоч всякій нечести, скоро она позволить їм полити ся водою.

— Ті найгірші — говорив — бо мають мід в устах, а в серци отрую... Не хочемо їх, а однако не відходять від нас. Кажуть лукаво, що хотять нас спасти, бо хотять нас зробити подібними до себе, а властиво хотять нас погубити, бо чейже загинемо, коли перестанемо бути собою. Все, що сотворили наші предки, поросте буряном і розсипле ся в порошок, а на їх місце вистрілять бридкі, зарозумілі вежі їх пагод і стануть їх многоповерхові дми, де люди гніздять ся як голуби в кошах... Вітців наших будемо ховати як не ховаємо навіть псів, по кількох в одній могилі, без знаку і памяти... З мієць зрощених їх потом уступлять Сяни Неба, Черноголовий Нарід, а заберуть єї і заселять білі варвари. Того бакають они, але то не стане ся. Сяни Неба сполучать ся і вийдуть вчаснійше і без огляду на то, чи помруть чи побідять, не віддадуть

свої хорошої Країни Цьвітів рудим чортам... За кілька днів союз „Люблячих Вітчину“ ударить на чужинців. Отже нехай кождий, хто має двох братів, або двох синів, віддасть одного... Нехай ідуть дорогами, прямуючи на полудне, а пізнають ся по знаку „Кулаки“... Ідїте до дому і подумайте в супокою, бо богато з вас... не верне!

Замовк. Товпа в жалібнім мовчаню стала розходити ся

Цілу дорогу Уанг-Мінг-Те не поглянув на сина. Лише перед самими воротами очи їх стрітили ся на коротко, коли А-Пе спитав спокійно:

— Тату, чи завести вола до ріки?... Ми забули то зробити...

— О, так! — згодив ся Уанг, але сейчас заперечив собі: — Ні, ліпше облий его водою з цебра!

Бабуня і мати з тревогою заглянули в їх лица, але мужчини не говорили нічого, то й не сьміли питати.

Лише Конг-Ю стала домітувати ся правду у І-По, але той умів сказати лиш тільки, що висланник з Пекіна, учений син старого Ченг-Лін-Лі вигворював на заморських чортів, що стовкли порцеляну в палаті Богдохана.

Та-Ніанг, хоч серце єї било з неспокою, не сьміла питати дітей з огляду на мужа і ждала нетерпеливо ночи. День минув на око подібний до наших сьвяточних днів, але смутком приєривав думки, рухи, навіть усьміхи домівників. Страву споживали скоро, розмавляли мало.

Вкінци надійшов вечер і знов А-Пе, заки замкнув ворота рідної загороди, виглянув за ними. Над рікою блищали сьвітла, але веселі ракетки не підлітали у воздух. А-Пе почув страх, здавалось єму, що темнота і холод ночи впати нагле до его душі і сколотили єї, як подув вітру колотить полумінию горючої лампи.

На пісковатій люцерні можна також пасти худобу, бо она не робить здуття ані не викликає горячки, підчас коли на звичайній люцерні не можна пасти ані не треба її давати в більшій кількості тільним коровам, у котрих дуже легко викликає здуте і горячку. Пісковату люцерну треба сіяти о скільки можна рано, щоби земля мала потрібну вогкість в собі.

— Годівля дробу (VI). Годівельники дробу кажуть: Як би курка знала, що она з мяса, то она сама себе би з'їла. Кури люблять дуже мясо і шукають за ним де лиш можуть: они порпають ся в сьміттю, в гною, в земли не за зерном — котре остаточно, коли знайдуть, також з'їдять — але далеко більше за кусничками яких викинутих охляпів, за кісточками, хробами та всілякими комахами; они доглять при нагоді і мухи, їдять хрущі, слимаки, на поли вибирають борозняки і т. и. Се показує годівельникови, в який спосіб може він заспокоювати потребу мясною поживи всіх курей, а се ему потреба тоді, коли хоче, щоби курки добре несли ся. Хто би займав ся годівлею курей на трохи більші розміри, може длятого закладати де близько курника т. зв. хробатарні. Земля в таким місці повинна бути досить пухка, трохи глиниста і вохка. Найліпше уважати на то, де по доща показує ся на землі найбільше дірочок обложених гладонькими грудочками землі — знак, що там в землі сидять т. зв. дощівники або земні гачети, довгі хробаки, котрих уживають рибакі за прияду застромлюючи їх на гачик від вудки. В таким місці кошає ся кілька ямок одна коло другої на пів метра глибоко, кладе ся в них вівсяної соломи і присипає ся землею а з верха кладе ся ще старі дошки або якесь ріще. Від часу до часу, особливо підчас посухи поливає ся то місце поиями або таки чистою водою. За місяць можна таку яму розкопати і розкинути землю, а кури вибирають хробаки. За кілька днів розкопає ся другу а першу знов лагодить ся на хробаки і т. д. Більші годівельники роблять по 30 таких ямок, щоби на кожній день мати сьвіжу. По лісах, іменно же по зрубках, можуть діти збирати слимаки, особливо з весни і під осінь. Великі слимаки, що їх у нас називають „равликами“, розтовкає ся і кидає ся курам, котрі їх дуже хапчиво їдять. Такі слимаки можна навіть годувати дома

в більшій кількості і про запас на зиму. Они на зиму заривають ся трошки в землю і заліплюють свою шкарлупку; їх можна відтак викопати. До годованя слимаків обкладає ся місце дошками і вистелює ся мохом а на мох скидає ся вибрані слимаки. Годувати треба зараз по дощи або на росі листем з капуста, бураків, вільхи, ліщини і т. п. Літом, коли єсть багато хрущів, треба їх і без того вже нищити, отже найліпше годувати ними дріб. Кури і качки їдять хрущів особливо хапчиво. Хрущі треба збирати в коновки, попарити їх, а по якимсь часі висипати дробови. Ще ліпше єсть спарені хрущі обсушити трохи на сонці, а відтак засушити в печі і потовчи на муку. З тої муки, з розварених бараболі і трохи грисеу можна зробити густу заманку і годувати нею кури. Хто має близько дому поле, повинен з весни або в осінь, коли оре, пускати на него кури, а ті будуть тоді дуже пильно вибирувати всілякі хробаки і не дарують навіть молоденьким мишенятам. Наконєць треба ще згадати і про т. зв. мясну муку, т. є. останки, які лишають ся при робленю мясного екстракту. Великі годівельники купують ту муку, парять її, мішають з пшеничним грисом і мукою і тим годують кури, котрі від того дуже добре несуть ся. Малий годівельник не може того всего робити, але ему і то треба знати, щоби при нагоді міг зі всего користати.

Література господарска.

Перед нами лежить першай зошит дуже важного для годівельників дробу діла: „Dürrigen's Geflügelzucht“, берлинське видане книгарні P. Parey, друге зовсім на ново перероблене видане з 20 кольоровими таблицями, представляючими раси дробу, 60 образками на цілу сторону і 200 ілюстраціями в тексті. Єсть то найліпше і найосновнійше діло о годівлі дробу і голубів, яке доси появило ся в німецькій так багатій літературі господарській. В нинішних часах, коли годівля дробу стала дуже важною і зачинає в господарстві і торговлі грати велику роль, єсть се діло цінним підручником для кожного, хто під сим взглядом потребує доброго поученя. Ціле діло буде обнимати 850 стор. або 20 зошитів по 1 К 20 сот. і появить ся до осінь ціле. Хто би хотів, може виписа-

ти собі се діло через книгарню Г. Альтенберга у Львові.

Переписка.

Ів. Гар.: Чи гикавість дасть видічити ся до 4 тижнів, як Денгардт каже, сумніваємо ся, хіба що то би був лиш дуже легкий степень гикавости. На всякий случай поміч фахового лікаря була би найвідповіднійша, бо причина гикавости може лежати в корчевім стяганю язика, губ, гортанки і горла або й в мозку а на тім може пізнати ся лиш лікар. Чи Денгардт живе і скільки треба би заплатити за лічене того не можемо знати. Найліпше напишіть до Eisenach і запитайте. П. Бардаха знаємо яко дуже здібного учителя глухонімих, котрий удержує у себе жидівське заведење для глухонімих. Про п. З. знаємо лиш тільки, що єсть у Львові. Лікаря в Кракові не знаємо. Напишіть ще до п. Ant. Meißbaum-a, директора заведења для глухонімих у Львові ул. Личаківська ч. 35 з просьбою, чи він не дав би Вам якої поради.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция залізниць державних оповіщує: „Дня 25-ого січня с. р. отворено на шляху Прага-Молдава, поміж стациями Віза-Оберляйтендорф а Осер-Різенберг перестанок Брух для руху особового і пакункового. Білети їзди видає ся на перестанку, а належитість за пакунки побирає ся в стациі призначеня.

Уряджений доси тільки для руху особового перестанок Кухельбад на шляху ц. к. залізниці державної Сьміхів-Пільзно, буде отворений з днем 1. лютого с. р. також для посилок поспішних ваги до 50 кг. від штуки.

ТЕЛЕГРАМИ.

Відень 10 лютого. Чехи не будуть робити обструкції при нинішнім першим читаню предложеня о конверсії спільної ренти.

Відень 10 лютого. Нині збере ся комісія войскова для докінченя нарад над войсковим законом. Коли до того приїде, то найближшою точкою дневного порядку в палаті буде войскове предложене.

Будапешт 10 лютого. Сербский патриарх Бранкович занедужав і лиш з трудом відбудув авдієнцію у Цісаря.

Рим 10 лютого. Агенція Стефаніого доносить, що король повірив тимчасовий уряд справ заграничних міністрови маринарки Морінови.

Надіслане.

Сьпівак обдарений красним голо- сом теноровим, котрий виступав вже на сценах більших міст, а хотючи дальше виобразувати ся в сьпіві, мусить виїхати за границю; не посідаючи однакж средств на то, звертає ся з просьбою до тих осіб, котрі хотіли би прийти ему з тимчасовою материяльною помічю а тим самим дати ему можливість осягнути намірену ціль — за порозумівем

Львів, poste rest. „Львовянини“.

— Богато з вас не верне!... — пригадав собі і чим скорше засунув ворота.

— А може отець мене не вишле — подумав, але зараз отряє ся з прикрого чувства і війшов на ганок.

— Хтось мусить умерти... Не я, то інші... Гріхи їх спадають на живих... Певне отець скаже зараз, заки положимо ся до сну — роздумував.

Але Уанг мовчав уперто. Однак коли остав сам на сам з женою жаль его вибухнув і оповів їй всео.

— А-Пе!... А-Пе!... Милий А-Пе!... Чи я на то носила тебе під серцем!... — заводила Та-Ніянг.

— Перестань і старай ся заснути... Ніч довга!... Може бог Грому кине громи на злих рабівників і пезнуть, як лиха мара...

Але ніч тиха, тепла висіла на вні і проникала до дому крізь широкі вікна. Отець і мати не спали. В темноті перевертали ся на своїх постелях. Деревляний заголовок Та-Ніянг заплив слезами. Вікнці Уанг доторкнув ей рамени:

— Встань, засьвіти і наспі мішок рижу!

Піднесла ся тихо, як привид, перейшла попри комнати дїтий до далекої комори. Уанг числив тимчасом мідяні сапеки і нанизував їх на шнурок. Рік був тяжкий, то й не міг дати багато грошей синові. Вирочім на війні живуть люди з рабунку.

Ряз і гроші зложили на жертвеннім столі побіч родинної книги і вернули до себе. Жінка вхопила в обійми голову мужа. Без слів сиділа в темноті, оперті о себе, наслухуючи, чи скоро звуки оповістять наближаючий ся ранок.

Вікнці сьвий сумерк закрав ся в глибину дому. Векорі потім почувли кроки А-Пе. Війшов до головної, родинної комнати і якийсь час там перебув; чули як відсував двері від двору. Відтак всео умовкело і відголос его кро-

ків і навіть віддих... Відтак... забрязчали сапеки... і знов тихо... Учуди кроки его ближше... підходив до їх дверей... Здавалось їм, що кожної хвилі увійде. Але він задержав ся коло самого порога і стояв хвилию. Відтак знов війшов до салі предків і чули, як там блукав і пересував обставу з місця на місце. Знов тихо забрязчали сапеки. Та Ніянг пірвала ся ід виходови, але Уанг придержав ей за рукав... А тимчасом А-Пе не перестав блукати по хаті. Ходив, блукав, заглядав до дитинної комнати, де спали побіч себе І-По і Гонг-Ю. Вікнці деревляні підшви его подорожних черевиків застукали на ступнях ганку. Обійшов дім довкола і отворив ворота. Уанг і Та-Ніянг війшли до головної комнати і крізь отвори у вікні слідили за ним. Его плечиста стать в синім кафтані, з мішочком рижу на плечах мигнула і пезла за углом воріт...

— Сину мій! — зойкнула Та-Ніянг, протягаючи руки.

Уанг скоро долоню замкнув їй уста.

— Так хоче Небо і Земля! — сказав, а слези як горох котились ему по лиці.

Заждали аж кроки відходячого утихли на збігаючий в долину стежці і війшли перед ворота. Сонце лише що зійшло. Вогка від роси околиця ярко блищала в его проміню. Жовта Та-Шуей-Хі поволи котила свої води у високім кориті. Гуєтьо плили по ній лодки і джунки. Там де охоронні вали укривали кораблі, їх бруняві і жовті вітрила видавали ся грудьми ледве що збуджених золотих змій, що летіли низько над землею до сонця. По численних, в лук вигнутих мостах, ішли заєдно рої людей, доходили до вершків і пезали за ними, немов би западали ся в пропасть.

ТОВАРИСТВО ВЗАЇМНИХ ОБЕЗПЕЧЕНЬ

Львів,
Ринок ч. 10

„ДНІСТЕР”

дім
„Просьвіти”

одиноке руске товариство, засноване в р. 1892, обезпечає будинки, движимости, збіже і пашу против шкід огневих, побирає умірковану оплату премій, а чистий зиск т. є. надвишку з оплат, розділяє межі членів яко зворети; в послїдних трох літах виносив зворот 8⁰/₀.

„ДНІСТЕР” виплачує шкоди дуже скоро, а оцінку шкід переводить разом з делегатом і місцевими членами. За 10 літ виплатив 6.064 відшкодовань в загальній сумі 3,187.258 кор.

„ДНІСТРА” поліси приймають при позичках Банк краєвий і каси ощадности.

„ДНІСТЕР” посередничить при позичках на жите в краківскім Товаристві.

„ДНІСТЕР” відступає часть провізії з таких обезпечень на рускі добродійні ціли; для того на жите треба обезпечати ся тільки через „Дністер”.

„ДНІСТРА” фонди виносять з кінцем 1902 р. 838.364 кор. і всі уміщені в цінних паперах пушлярних.

„ДНІСТЕР” уділяє агенції селянам, особливо там, де ще не роблять его агенти.

„ДНІСТРА” агенти заробили 432.000 К провізії.